

Bilag 1.

Indenrigsministerens redegørelse for indholdet af bevisbyrdereglen i lovforslagets § 1.

Som det fremgår af betænkningen vedrørende erstatning for vaccinationsskader og af lovforslagets almindelige bemærkninger, kan det være vanskeligt at afgrænse vaccinationsskader fra sygdomme, som tilfældigt opstår samtidig med vaccinationen, men uden årsagsmæssig sammenhæng hermed, ligesom vanskelighederne gør sig gældende med større eller mindre styrke ved de forskellige vaccinationsformer. Det vil således ikke altid være muligt at fastslå årsagssammenhængen eller den manglende årsagssammenhæng med 100 pct. sikkerhed.

Med formuleringen „med rimelig sandsynlighed“ er det derfor tilkendegivet, at der ikke må stilles krav om, at skadelidte skal føre 100 pct. bevis for årsagssammenhængen, men at tilvejebringelse af en rimelig sandsynlighed herfor er tilstrækkelig.

Efter lovforslaget påhviler bevisbyrden for, at årsagssammenhæng foreligger, skadelidte. Dette er i overensstemmelse med dansk rets almindelige erstatningsretlige principper, idet man — på grund af de ovenfor anførte vanskeligheder — ikke har ment at burde foreslå den formulering, som findes i § 1, stk. 4, i lov om tilskadekomne værnepligtige, hvorefter usikkerhed om årsagssammenhængen kommer skadelidte til gode, medmindre der er overvejende sandsynlighed for, at der ingen årsagssammenhæng er. Der er dog grund til at fremhæve, at det i disse ofte overordentlig vanskelige spørgsmål om årsagssammenhæng i praksis vil være direktoratet for ulykkesforsikringen, som både fremskaffer og vurderer bevismaterialet, hvorfor det med den valgte formu-

lering sammenholdt med lovens nære slægtskab med de sociale forsorgslove er tilkendegivet over for direktoratet, at der ved vurderingen ikke bør stilles for strenge krav til beviset for årsagssammenhæng.

Med formuleringen „med rimelig sandsynlighed“ er der imidlertid tilsigtet en vis skærpelse i forhold til de krav til årsagssammenhæng, som blev stillet i forbindelse med polioerstatningssagerne, hvor der som anført af folketingsudvalget i to tilfælde blev ydet erstatning, „hvor det ikke kunne udelukkes, at der var tale om akut børnelammelse, samt at der var tale om en sammenhæng mellem sygdommen og de foretagne vaccinationer“. I denne forbindelse er der grund til at fremhæve, at kravet til beviset for årsagssammenhæng formentlig vil kunne variere betydeligt mellem de forskellige former for vaccinationer alt efter, hvor sikker diagnosen for eventuelle følgevirkninger af de enkelte vaccinationer er.

Formuleringen „der med rimelighed kan henføres til“ gælder for den ved tekstanmærkning på de årlige finanslove etablerede ordning, hvorefter indenrigsministeren bemyndiges til at yde en særlig erstatning til tilskadekomne bloddonorer. Det kan oplyses, at denne formulering har været inddraget i de overvejelser, der førte til formuleringen af lovforslagets ord „med rimelig sandsynlighed må antages at være forårsaget“, og at de to formuleringer efter indenrigsministeriets opfattelse dækker over det samme krav til beviset for årsagssammenhæng.